

Hof van Beroep te Antwerpen, arrest van 15 oktober 2014

Noot Ann-Sophie Vandaele

Ambtenaar burgerlijke stand – Schijnhuwelijk – Formele motiveringsplicht – Administratieve overheid

Officier de l'état civil – Mariage simulé – Obligation de motivation formelle – Autorité administrative

1. X, geboren te [...] (Nederland) op [...], wonende te [...]

2. Y, zonder beroep, geboren te [...] (Nicaragua) op [...], wonende te [...]

appellanten

beiden vertegenwoordigd door Meester M. Kempen, advocaat te 2000 Antwerpen, Mechelsesteenweg 12, bus 6;

tegen de beschikking van de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, zetelend zoals in kort geding, van 17 december 2012;

tegen

de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, district Berchem, met burelen te 2600 Berchem, Grote Steenweg 150;

geïntimeerde

vertegenwoordigd door Meester F. Peeters loco Meester T. Bricout, advocaat te 9041 Gent, Harlekijnstraat 9;

1. Over het verzoek tot heropening der debatten

In deze zaak legden partijen een akkoordconclusie neer op 31 maart 2014, waarbij geïntimeerde terugkwam op zijn eerdere weigeringsbeslissing om het voorgenomen huwelijk van appellanten af te sluiten.

Ingevolge het negatief advies van het Openbaar Ministerie, mondeling ter terechtzitting van 1 april 2014 verstrekt, vroegen appellanten schriftelijk te mogen repliceren, waartoe de zaak werd uitgesteld op de zitting van 15 april 2014.

Appellanten hebben op 14 april 2014 hun schriftelijke repliekconclusie neergelegd alsook een stukkenbundel conform de inventaris aangehecht aan die repliekconclusie.

Ter terechtzitting van 15 april 2014 is de zaak ingevolge een gewijzigde samenstelling van de zetel verplaatst naar de zitting van 29 april 2014, waarop is vastgesteld dat het stukkenbundel van appellanten werd neergelegd na de sluiting der debatten.

Appellanten hebben op 2 mei 2014 een verzoek ingediend tot heropening der debatten, teneinde het Hof alsnog kennis te laten nemen van dit bundel.

Het art. 771 Ger.W. bepaalt: *“Onverminderd de toepassing van de artikelen 767 en 772 mogen geen stukken, nota's of conclusies worden neergelegd na het sluiten van de debatten. In voorkomend geval worden zij buiten het beraad gehouden.”*

Het art. 767 Ger.W. bepaalt in zijn §1: *“Indien het advies van het Openbaar Ministerie mondeling wordt uitgebracht, terstond of op een latere terechtzitting, met toepassing van artikel 766, tweede lid, worden de partijen die verschijnen onmiddellijk gehoord over hun opmerkingen over dat advies.*

De rechter kan de partij die erom verzoekt evenwel toestemming verlenen om conclusie over het advies van het openbaar ministerie ter griffie neer te leggen. Tegen de beslissing van de rechter staat geen hoger beroep open.”

Gelet op het akkoord tussen partijen gingen appellanten en ook geïntimeerde er kennelijk van uit dat het Openbaar Ministerie zich bij dat akkoord zou aansluiten, zodat zij beslisten om het stukkenbundel waarvan zij eerder tegenover mekaar in de procedure gebruik maakten niet neer te leggen voor het sluiten van de debatten.

Die verwachting werd kennelijk ter terechtzitting niet ingelost.

Te dezen hadden appellanten, na het negatief mondeling advies van het Openbaar Ministerie, op hun vraag daartoe het recht bekomen om nog een conclusie over het advies ter griffie neer te leggen (zie art. 767 §1, tweede lid Ger.W.).

De stukkenbundel, die appellanten op 14 april 2014 neerlegden samen met hun repliekconclusie, bevat, behoudens de stukken die eerder in de procedure in eerste aanleg waren neergelegd, ook stukken die slechts in de beroepsprocedure zijn aangewend, te weten enerzijds stukken onder nr. 2 die de duurzaamheid van hun relatie moeten aantonen en anderzijds het stuk onder nr. 3, zijnde de F-kaart die appellante op 19 april 2013 verwierf.

Appellanten hadden daarover wel gepleit op de zitting van 1 april 2014, maar lieten na om hun stukkenbundel neer te leggen vóór het sluiten der debatten.

Het voormelde artikel 771 Ger.W., zoals vervangen bij artikel 5 van de wet van 14 november 2000 (BS 19 december 2000), komt tegemoet aan de kritiek van het EHRM in de zaak Vermeulen met betrekking tot het recht van verdediging en het principe van de wapenongelijkheid in zover daarmee aan de partijen in een burgerlijke procedure nog de mogelijkheid geboden werd om te repliceren op het advies van het Openbaar Ministerie. Te dezen vereist het principe van de wapenongelijkheid dat partijen alsnog hun stukken konden neerleggen in antwoord op het advies van het Openbaar Ministerie.

Appellanten hebben hun stukkenbundel neergelegd ter griffie op 14 april 2014, gelijktijdig met de neerlegging van hun repliekbesluiten, zodat die bundel reeds deel uitmaakt van het rechtsplegingsdossier en alle partijen zijn ter terechtzitting van 29 april 2014 reeds gehoord over hun opmerkingen op het advies van het Openbaar Ministerie, zodat er geen reden is tot heropening van de debatten.

Gelet op wat hiervoor gezegd is, dienen de stukken die door appellanten zijn neergelegd op 14 april 2014 niet geweerd uit het beraad, en zijn deze bijgevolg ook in aanmerking genomen bij het verdere beraad.

2. De voorgaanden

Appellanten deden op 23 september 2011 een aangifte van hun voorgenomen huwelijk bij de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Antwerpen - District Berchem. Gelijktijdig legde appellant een verklaring af van inschrijving in het bevolkingsregister.

Op 26 oktober 2011 is appellant ondervraagd door de Nederlandse politie, nu hij nog steeds is ingeschreven in Nederland. Hij verklaarde toen dat eerdere pogingen om een verblijfsrecht te bekomen voor appellante in Nederland “niet wilden lukken”.

Op 28 november 2011 zijn appellanten geïnterviewd door de Cel Schijn- en afgedwongen huwelijken van de stad Antwerpen.

Aan de hand van de verklaringen van appellanten besliste geïntimeerde verder onderzoek te laten voeren. Op 6 december 2011 liet geïntimeerde weten dat in afwachting van de resultaten van dat onderzoek de beslissing in verband met het voorgenomen huwelijk werd uitgesteld.

Op 20 maart 2012 ontving appellante een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Procureur des Konings verleende op 27 maart 2012 een negatief advies ter zake.

De weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van 5 april 2012 is aan appellanten ter kennis gebracht op 12 april 2012, en luidde als volgt:

“Uit het onderzoek blijkt dat uw huwelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning.

Wij stelden vast dat mevrouw in een precaire verblijfstoestand verkeert. Ze verblijft momenteel illegaal in het land en er werd tijdens het politieverhoor op 12 maart 2012 een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Ook in Nederland verbleef ze enkele jaren illegaal. Toch heeft ze in geen van beide landen al enig initiatief genomen om haar verblijf te regulariseren. Via het huwelijk met u krijgt mevrouw uitzicht op het verwerven van een permanente verblijfsvergunning. Wij hebben echter ernstige twijfels bij uw relatie en huwelijksintenties.

In de eerste plaats zijn jullie onvoldoende op de hoogte van elkaars persoonlijke gegevens. Mevrouw zegt dat ze in Nederland een andere relatie heeft gehad van acht maanden. U bent hier niet van op de hoogte, aangezien u verklaart dat ze geen andere relatie heeft gehad sinds ze in Europa is. Ze werkte in Nederland als poetsvrouw, terwijl u meent dat ze nooit gewerkt heeft. Bovendien kent u slechts vier van de zes namen van de kinderen van mevrouw.

Vervolgens is er een gebrek aan afdoende kennis van een gemeenschappelijke taal. U spreekt Nederlands, Duits, Engels en hebt enkele noties van het Spaans. Mevrouw spreekt Spaans en slechts enkele woorden Nederlands. Met uw zeer beperkte Spaans en het weinige Nederlands dat mevrouw spreekt lijkt het erg moeilijk om een diepgaande conversatie te voeren, wat het opbouwen van een duurzame relatie mogelijks in de weg kan staan.

Bovendien zit er een aantal relevante tegenstrijdigheden en vaagheden in jullie verklaringen. Mevrouw zegt zelf niet goed te weten wanneer ze naar Europa kwam en kan geen uitleg geven

over de inreisstempel van Madrid op haar paspoort. Ook zijn er verschillen in de verklaringen wat haar verblijf in Nederland betreft. Volgens mevrouw ging ze nadat jullie zes maanden een koppel waren, inwonen bij u en uw moeder, terwijl u beweert dat jullie in Nederland nooit hebben samengewoond. Mevrouw wil haar jongste kind laten overkomen, maar u verklaart dat jullie geen van de kinderen van mevrouw zullen laten overkomen.

Verder is er sprake van een vaag relatieverloop. Jullie leerden elkaar kennen eind 2008 op het verjaardagsfeestje van Z, uw broer bij wie mevrouw tevens op dat moment inwoonde. Ze was immers bevriend met de vriendin van uw broer. Jullie zouden een jaar later, in november 2009 bij het volgende verjaardagsfeestje een relatie begonnen zijn. Het is onduidelijk of er in Nederland een samenwoning is geweest, aangezien jullie verklaringen hierover uiteenlopen. Wel staat vast dat jullie vanaf 1 mei 2011 een appartement in Antwerpen huurden en er gingen samenwonen, hoewel het huurcontract vreemd genoeg alleen op uw naam staat.

Mevrouw verblijft permanent in Antwerpen, maar U verblijft tijdens de week in Nederland en komt enkel in de weekends naar Antwerpen, omdat de afstand tot uw werk te groot zou zijn. De vaagheden en vreemde elementen in dit relatieverloop zijn mogelijks een indicatie dat u niet de intentie heeft een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

Ook is er een groot leeftijdsverschil tussen u beiden, aangezien u 11 jaar ouder bent dan mevrouw.

Ten slotte gaat het in jullie geval duidelijk om het volgen van de zogenaamde België-route, wat neerkomt op wetsontduiking. Jullie willen huwen in België, omdat dit in Nederland niet lukt. Mevrouw zou om in Nederland te kunnen huwen immers moeten terugkeren naar Nicaragua om op de Nederlandse ambassade een inburgeringscursus te volgen en daarna een visum aan te vragen. U heeft ook niet de vereiste 120 % van het minimumloon (berekend op de laatste twee jaren), omdat u met uw bedrijf enkele slechte jaren heeft gekend. U bent nog steeds ingeschreven in Nederland, maar huurde in het kader van de huwelijksprocedure in Antwerpen een appartement. U dient uw inschrijving in Nederland te behouden, omwille van uw bedrijf daar. Bovendien is uw moeder intussen 80 jaar en is het niet ondenkbaar dat ze weldra een beroep zal doen op uw hulp. Jullie verklaren beiden dat jullie na het huwelijk in België willen blijven, maar aangezien u een zaak heeft in Nederland en jullie er allebei familie en vrienden hebben, is het waarschijnlijker dat jullie zullen terugkeren. Sinds jullie in België wonen is nog niemand van uw familie op bezoek gekomen en jullie verklaren geen vrienden te hebben in België. Jullie leggen een petitie voor van mensen die bevestigen dat jullie een goede relatie zouden hebben, maar uit uw verklaring blijkt dat u geen van deze mensen persoonlijk kent. Het blijken allemaal mensen te zijn die mevrouw kent van het kerkkoor waarin ze zingt.

Er is dus naar alle waarschijnlijkheid sprake van wetsontduiking, aangezien jullie enkel naar België komen om te huwen, omdat de voorwaarden hier minder streng zijn dan in Nederland.”.

Bij dagvaarding van 14 mei 2012 vorderden appellanten:

- de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar te vernietigen;
- bij hervorming van die beslissing, hen toe te laten in het huwelijk te treden;
- voor zover als nodig, de Ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen, District Borgerhout (sic) te verplichten het voorgenomen huwelijk van appellanten te voltrekken binnen de tien dagen na betekening van de tussen te komen beschikking, en dit onder verbeurte van een dwangsom van 1.000 EUR per dag vertraging;
- de Ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Antwerpen, district Berchem te veroordelen tot betalen van de kosten van huidige procedure, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van 1.200 EUR;

- akte te verlenen van hun verzoek om de termijn van zes maanden zoals voorzien in art. 165 B.W. te verlengen voor zover deze termijn overschreden zou worden in de loop van de procedure.

Geïntimeerde besloot

- in hoofdorde, tot de ongegrondheid van die vordering, en vroeg de solidaire veroordeling van appellanten tot de gedingkosten, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 EUR;
- in ondergeschikte orde, voor zover de vordering van appellanten gegrond zou worden verklaard, hem niet te veroordelen tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding, minstens slechts tot een minimum rechtsplegingsvergoeding van 82,50 EUR.

De eerste rechter verklaarde de vordering van appellanten ongegrond en veroordeelde hen tot de gedingkosten, langs de zijde van geïntimeerde begroot en vereffend op een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 EUR.

Deze beschikking is niet betekend.

3. De vorderingen in hoger beroep

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit Hof op 28 februari 2013 vorderen appellanten, bij hervorming van de bestreden beschikking, hun oorspronkelijke vordering in te willigen, en geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het hoger beroep.

Op 31 maart 2014 hebben partijen "akkoordconclusies" neergelegd waarbij zij vragen te akteren en te statueren als volgt:

- te zeggen voor recht dat appellanten in het huwelijk mogen treden; dienvolgens te bevelen dat geïntimeerde ertoe gehouden is het voorgenomen huwelijk van appellanten te voltrekken binnen een termijn van uiterlijk 1 maand na betekening van het tussen te komen arrest;
- de termijn van zes maanden voorzien bij artikel 165 B.W. te verlengen tot zes maanden na datum van het tussen te komen arrest;
- geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van het geding, die tussen partijen als volgt werden begroot:
  - kosten dagvaarding en rolstelling: 222,86 EUR
  - rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg: 82,50 EUR
  - kosten rolrecht hoger beroep: 186 EUR
  - rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 82,50 EUR
- mits de volledige uitvoering van hetgeen voorafgaat, verklaren partijen voor het overige niets meer van elkaar te vorderen te hebben.

In hun repliekconclusies van 14 april 2014 vorderen appellanten de bestreden beschikking te vernietigen en aan partijen akte te verlenen van het bereikte akkoord en arrest te vellen conform de op 31 maart 2014 ter griffie neergelegde akkoordconclusies van partijen.

4. Beoordeling

4.1 Over de gevolgen van het akkoord tussen partijen:

Krachtens het bepaalde onder art. 1043 Ger.W. kunnen partijen de rechter verzoeken akte te nemen van de overeenkomst die zij gesloten hebben ter oplossing van het geschil dat bij hem regelmatig aanhangig is gemaakt. Tegen dit vonnis staat voor de gedingvoerende partijen geen voorziening open, tenzij de overeenkomst niet wettelijk is tot stand gekomen en behoudens de wijzen van uitlegging en van verbetering, bepaald in de artikelen 793 tot 801, indien daartoe grond bestaat.

De rechter dient daarbij het volgende te controleren:

- 1° is hij regelmatig gevat?
- 2° is hij gevat met betrekking tot een daadwerkelijk geschil?
- 3° is er een akkoord gesloten?
- 4° is dat akkoord verzoenbaar met de openbare orde?

Enkel de partijen zijn gebonden door een akkoordvonnis, zodat tegen een akkoordvonnis derdenverzet openstaat.

Hier blijkt uit de feitelijke en procedurevoorgaanden dat appellanten de eerste rechter regelmatig gevat hebben van hun daadwerkelijk geschil met geïntimeerde over hun voorgenomen huwelijk door de inleidende dagvaarding, waarmee zij opkwamen tegen de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar en dat ook dit Hof regelmatig gevat is van het hoger beroep tegen de afwijzing van hun vordering.

Het blijkt nu uit de neergelegde akkoordconclusies van 31 maart 2014 dat partijen een akkoord hebben gesloten over het geheel van hun geschilpunten, en dat zij onder meer willen horen “bevelen” dat geïntimeerde gehouden is het voorgenomen huwelijk van appellanten te voltrekken.

De vraag of het akkoord van partijen verzoenbaar is met de openbare orde vereist een onderzoek ten gronde van het voorgenomen huwelijk, en dus van de oorspronkelijke weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand: immers het huwelijk is een materiële rechtshandeling die tot voorwerp heeft de wijziging van staat van de twee ongehuwden tot gehuwden; de staat van personen belangt de openbare orde aan in de zin dat deze materie behoort tot de juridische grondslagen waarop de economische en morele orde van de maatschappij rust (zie ook: P. SENAËVE, Compendium van het Personen- en familierecht, 2000, nr. 71);

de staat van de persoon is een zaak die niet in de handel is, hetgeen inhoudt dat men er niet over kan beschikken door middel van een overeenkomst, noch door middel van afstand; en, waar de wet in welbepaalde gevallen toestaat aan Individuen om een overeenkomst te sluiten waarbij een bepaald element van de staat wordt gewijzigd, is de uitwerking van dergelijke

overeenkomsten door de wet onderworpen aan een gerechtelijke uitspraak en/of aan plechtige vormvoorschriften (vb. adoptieovereenkomst, huwelijk).

4.2 Over de grond van de weigeringsbeslissing:

4.2.1 Over de motiveringsplicht van geïntimeerde:

Ten onrechte menen appellanten zich te moeten beroepen op enige inbreuk op de formele motiveringsplicht uit de wet van 29 juli 1991:

Het art. 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt:

“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder:

- *bestuurshandeling: de eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurders of voor een ander bestuur;*
  - *bestuur: de administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- ...”.

Deze wet is niet van toepassing op de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake het al dan niet voltrekken van een huwelijk: dergelijke beslissing valt immers uitdrukkelijk buiten het domein van het administratief recht, nu het verhaal van de belanghebbende tegen die beslissing door art. 167 B.W. uitdrukkelijk is onttrokken aan het toezicht van de toezichthoudende overheden en een beroep is opengesteld bij de rechtbank van eerste aanleg; de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om geen huwelijksluiting toe te staan is derhalve geen bestuurshandeling in de zin van art. 1 van voormelde wet.

Geïntimeerde heeft een bijzondere rechtspositie in ons bestuurlijk en rechtssysteem die hem niet onderbrengt onder de term “bestuur” zoals voorzien in voormeld art. 1 nu zijn beslissingen ter zake het huwelijk niet zijn onderworpen aan het administratiefrechtelijk toezicht van de Raad van State.

Het art. 167 B.W. bepaalt evenwel onder lid 4 dat in geval van weigering zoals bedoeld in het eerste lid, de ambtenaar van de burgerlijke stand zijn met redenen omklede beslissing zonder verwijl ter kennis brengt van de belanghebbende partijen, met afschrift van die weigeringsbeslissing aan de Procureur des Konings.

Deze bepaling legt de ambtenaar van de burgerlijke stand aldus een specifieke motiveringsverplichting op.

Geïntimeerde heeft ten aanzien van appellanten zijn weigeringsbeslissing op 12 april 2012 ter kennis gebracht in de hierboven geciteerde bewoordingen.

Die beslissing voldoet aan de wettelijke formele vereiste nu ze met redenen is omkleed, en daarmee appellanten in kennis zijn gesteld van de redenen van de weigering. En, er is ook inhoudelijk een redengeving geformuleerd.

Geïntimeerde heeft dus voldaan aan zijn specifieke motiveringsplicht ex. art. 167 B.W.

4.2.2 Over de redenen van de weigeringsbeslissing:

De eerste rechter heeft op een omstandige en oordeelkundig bevonden redengeving geoordeeld dat appellanten kennelijk bedoelden een schijnhuwelijk af te sluiten met de enige bedoeling om appellante een verblijfsrechtelijk voordeel te bezorgen, en dit met ontduiking van de Nederlandse wetgeving.

Daaraan doet de door appellanten thans nog overgelegde stukkenbundel geen afbreuk, en al evenmin de in graad van beroep gewijzigde houding van de ambtenaar van de burgerlijke stand, die zich nu wel uitdrukkelijk akkoord verklaart om het huwelijk van appellanten al te sluiten, nadat appellante op 19 april 2013 in het bezit is gesteld van een F-kaart en nadat appellanten hem een bijkomend stukkenbundel hadden overgelegd.

Enkel ter beantwoording van de kritiek van appellanten op het aanhoudend negatief advies van het openbaar ministerie wordt hier het volgende benadrukt:

- Hier wordt opnieuw benadrukt dat het gegeven dat appellanten met geïntimeerde “onderhandelingen” is aangegaan, “die uiteindelijk uitmondde in een akkoord” niets afdoet aan het onderzoek dat het Hof dient in te stellen naar de naleving van een rechtsregel die geacht wordt de openbare orde te raken; immers, de in het geding zijnde belangen zijn zo fundamenteel dat zij geacht worden noodzakelijk te zijn voor het functioneren van ons maatschappelijk bestel;
- gebruik van de zogenaamde België-route:
  - appellante verklaarde dat zij speciaal om te huwen naar België zijn verhuisd, dat dit de enige reden is waarom zij naar België zijn verhuisd en dat zij in België niemand heeft;
  - appellante verklaarde dat zij, indien zij mogen huwen, terug bij zijn moeder in Nederland zouden gaan wonen, en dat appellant misschien een huis in Nederland gaat kopen;
  - appellant verklaarde dat hij helemaal niet is afgeschreven uit Nederland, en dat dit ook niet zal gebeuren; hij heeft immers zijn bedrijf in Nederland en moet daarom in Nederland ingeschreven blijven; hij staat er ingeschreven op het adres [...], en dit samen met zijn moeder;
  - appellant runt in Nederland zijn éénmanszaak, die hij volgens zijn verklaring aan de politie verder wil uitbaten;
  - appellant heeft en houdt het centrum van zijn belangen (wonen, werken, familiaal en sociaal leven, inschrijving van zijn voertuig) in Nederland;
  - ook appellant geeft volmondig toe dat hij weet dat appellante niet voldoet aan de voorwaarden om in Nederland te kunnen huwen (sic), *“gezien zij daarvoor speciaal terug naar Nicaragua dient te gaan, gezien zij op de Nederlandse ambassade een inburgeringscursus dient te doen en dient zij daarna te wachten op een inreisvisum voor Nederland. Het grote probleem is ook dat ik in Nederland niet mag huwen met iemand van vreemde origine, dit gezien ik in Nederland twee heel slechte jaren heb gehad met mijn bedrijf. Ik kom niet aan de vereiste 120 % van een minimumloon, gezien deze wordt berekend op een periode van twee jaren. Deze beide factoren zijn mee bepalend om nu een huwelijksprocedure op te starten in België, al wens ik toe te voegen dat ik eigenlijk ook wel graag in België vertoef, dat ik hier graag op vakantie kom”*;
  - het is van algemene bekendheid dat niet-EU-burgers in het kader van (beweerde) gezinshereniging naar Nederland worden gehaald via België of Duitsland, dit wordt

de België-route, ook nog EU-route genoemd; te dezen staat vast dat appellant als Nederlander een EU-burger is, en als dusdanig gebruik kan maken van het vrij verkeer van EU-onderdanen, en zich met andere woorden vrij kan vestigen in elk EU-land, waaronder België; Volgens het gemeenschapsrecht hebben de huwelijkspartner en het gezin van de gemeenschapsonderdaan nl. diezelfde gemeenschapsrechten, zolang hun verblijf afhankelijk is van dat van de gemeenschapsonderdaan (hier: appellant). Zij ontlene die rechten dan aan hem/haar. Dit geldt dus ook als deze getrouwd is met een buitenlandse partner van buiten de EU. Bij eventuele terugkeer naar Nederland blijft het gemeenschapsrecht van toepassing, op voorwaarde dat men enige tijd gezamenlijk gevestigd is geweest in het andere EU-land (in dit geval België); hier blijkt evenwel het misbruik van de België-route apert; immers, blijkt dat appellant verder in Nederland werkt in zijn eenmanszaak [...] (sedert 17 mei 1995) er woont, althans gedurende de week, er ook officieel ingeschreven bleef en blijft op hetzelfde adres als zijn 80-jarige moeder, er zijn familie heeft en vriendenkring, er ingeschreven is in de fitness en er ingeschreven is in een golfclub; dat ook appellante in Nederland als poetsvrouw gewerkt heeft, en enkel familie en vrienden in Nederland heeft wonen; uit het geheel der elementen, niet in het minst de eigen verklaringen van appellanten, blijkt dat zij, door zich op fictieve wijze in België te vestigen met het oog op het aangaan van een huwelijk, pogen om aldus de strengere Nederlandse verblijfswetgeving ter zijde te schuiven, door een manifest fictieve aanknopng bij België;

- bovendien blijven ook de overige door de eerste rechter weerhouden elementen die wijzen op een schijnhuwelijk staande:
  - appellante, die de Nicaraguaanse nationaliteit bezit, verbleef minstens sedert 2009 illegaal in Nederland; zelf denkt ze dat zij aan de voorwaarden voldoet om in Nederland te kunnen trouwen, terwijl appellant weet dat dit niet kan;
  - appellanten weten zeer weinig van elkaars persoonlijke gegevens:
  - appellante kent wel de geboortedatum van appellant, maar niet zijn geboorteplaats ([...]) en vermoedt dat dit Amsterdam is;
  - appellante weet wel dat appellant in Nederland officieel is ingeschreven, maar weet niet waar;
  - appellante weet wel dat appellant een wagen bezit, maar niet of appellant met Nederlandse dan wel Belgische nummerplaten rijdt;
  - appellante weet dat appellant mecanicien is en een autogarage heeft, maar kent de naam van de garage niet, en weet niet of hij gespecialiseerd is in één bepaald merk, zij weet niet hoeveel appellant verdient en hoelang hij die garage heeft;
  - zij weet niet of het de bedoeling is van appellant om nog lang in zijn zaak te werken; zijzelf zou graag in België blijven, maar ze weet niet wat appellant wil; appellant verklaart dat hij na het huwelijk zo vlug mogelijk zijn bedrijf wil verkopen en zich dan samen met appellante in België te vestigen;
- = appellanten spreken elkaar tegen:
  - appellante heeft geen verklaring waarom er in haar paspoort een aankomststempel staat van Madrid op datum van 6 april 2006, nu zij stelt nog nooit in Spanje geweest te zijn, terwijl zijzelf eerst voor drie tot vier jaren rechtstreeks vanuit Nicaragua naar Nederland kwam; appellant stelt dat appellante Nicaragua in 2006 verlaten heeft en verwijst daarvoor naar haar paspoort *“als je ziet naar haar paspoort staat daar Madrid op. Zij is toen meegevlogen met haar zus die nog steeds in Amsterdam woont”*;

- appellante stelt dat appellant in Antwerpen woont, maar officieel ook in Nederland is ingeschreven, terwijl appellant verklaarde dat hij in de week in Nederland verder bij zijn moeder woont en er werkt;
- appellante denkt dat er geen bezwaren zijn om in Nederland te huwen, terwijl appellant weet dat appellante in Nederland niet kan huwen;
- appellante stelt dat zij in België geen familie en geen vrienden heeft, terwijl appellant voorhoudt dat hij wel heel wat vrienden heeft wonen in België en onder meer de mensen die getekend hebben dat zij een lange en gelukkige relatie hebben, te weten mensen die allemaal naar de kerk gaan, waar appellante in het koor zit;
- appellante zegt dat zij in Europa een relatie gehad heeft; appellant meent dat appellante geen andere relatie gehad heeft;
- volgens appellante heeft zij in Nederland gepoetst, volgens appellant heeft zij nog nooit gewerkt, ook niet in het zwart;
- er is een relatief groot leeftijdsverschil: de man is 11 jaar ouder dan de vrouw;
- dat partijen inmiddels door het tijdsverloop een gemeenschappelijke taal hebben gevonden doet niets af aan het gegeven dat zij op het moment van hun huwelijksintentie onvoldoende konden communiceren met elkaar;
- er is geen huwelijksdatum vastgelegd.

Uit het stukkenbundel van het Openbaar Ministerie blijkt dat appellante nog op 20 maart 2012 een bevel ontving om het grondgebied te verlaten uiterlijk op 19 april 2012.

De aanvullende dossierstukken - bankafschriften alleen op naam van appellant - bellen - emailverkeer - verzendbewijzen van geldelijke steun aan Nicaragua - 20 foto's over de periode van februari 2010 tot oktober 2012 - bewijzen van het volgen van taallessen Nederlands resp. Spaans, lijst van skype-video gesprekken - correspondentie met consulaat en ambassades, vliegtickets, winkel- en restaurantbonnen en zorgkosten, de petitie van vrienden in Nederland en België brengen niets bij aan de beweerde oprechte intentie van partijen om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan.

Per 19 april 2013 ontving appellante een F-kaart (verblijfskaart van een familielid van een EU-burger), waardoor het verblijfsrecht van onbeperkte duur dat zij hiermee in België verwierf alleszins de eerste vijf jaar voorwaardelijk blijft, en afhankelijk van haar samenwoning met appellant, als burger van de EU.

Noch de grondwet noch het BUPO, noch het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, noch het EVRM kunnen hier door appellanten worden ingeroepen, nu geen van die wetten of verdragen het schijnhuwelijk beschermen dat zij wensen aan te gaan.

Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Gehoord Advocaat-generaal L. VAN LERBERGHE in zijn advies dat omwille van de omstandigheden der zaak mondeling ter terechtzitting werd gegeven en waarop partijen hebben kunnen repliceren;

Zegt dat er geen reden is tot heropening der debatten, nu de stukkenbundel waarvan appellanten wensen dat het Hof er kennis van zou nemen reeds was neergelegd ter griffie van het Hof op 14 april 2014 gelijktijdig met hun repliekconclusies, en die dus reeds deel uitmaakt van het dossier.

Neemt akte van de neerlegging van de akkoordconclusies van partijen.

Zegt voor recht dat de openbare orde zich verzet tegen de homologatie van dat akkoord.

Recht doende over de vorderingen van appellanten.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond.

Bevestigt dienvolgens de bestreden beschikking.

Veroordeelt appellanten tot de kosten van het hoger beroep, langs de zijde van geïntimeerde niet begroot.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 15 oktober 2014 door J. M. Wetsels, voorzitter, M. Van Rompay, voorzitter, J. Mertens De Wilmars, plaatsvervangend raadsheer, N. Van De Vijver, griffier.

